

[Voigt]

mange danske arbejdere, som har været med til at gøre fremskridtspartiet til Danmarks næststørste parti, skal tvinges til at bidrage med deres egne penge til socialdemokratiet, så det kan føre sine smædekampagner mod det sande arbejderparti, fremskridtspartiet. Det finder vi virkelig er så drønende umoralsk, som noget kan være.

Jeg håber, formanden vil undskylde mig, når jeg nu siger, at jeg følte, da hr. Johan Philipsen stod heroppe, at det var en træt og udbrændt politiker, hvis idealisme var væk, for hvem begreber som den personlige frihed ikke mere eksisterede. Han ville ikke være med til at genere sin nye partner, socialdemokratiet, fordi venstre nu var kommet i regeringen.

Jeg synes, det er sørgeligt, at man efter denne regeringsdannelse gang på gang skal høre fra venstres side: at vi vil sandelig ikke være med til at støtte vore egne tanker, nu vi er kommet i regering med et socialistisk parti. Jeg synes, venstre har solgt sin sjæl for en ussel løn.

Må jeg sige tak til hr. Bolvig og delvis tak til hr. Jens Møller. Jeg synes, at det, hr. Bolvig sagde, lød spændende. Umiddelbart vil jeg tro, det er noget, fremskridtspartiet kan tilslutte sig fuldt ud, og vi glæder os virkelig til at se det forslag, som de radikale nu har bebudet. Det viser netop, at ved at fremskridtspartiet gang på gang har fremsat dette forslag, er der kommet en debat i gang, og måske er der, når de radikale kommer med forslaget, en chance for, at det kan blive vedtaget.

Må jeg så sige til hr. Schak Nielsen, at han burde, når han er blevet medlem af folketinget, i hvert fald gøre sig den ulejlighed at læse sit eget partis forslag igennem. Så ville han have kunnet se, at det forslag, som han stod her og sagde var dårligt gennemtænkt og dårligt udarbejdet, har retsforbundet fremsat med nøjagtig den samme ordlyd tre gange tidligere i dette ting. Jeg synes, det er ejendommeligt, at man på den baggrund står og siger, at et forslag er dårligt gennemtænkt.

Så spurgte arbejdsministeren, om vi dog ikke ville trække dette forslag tilbage, og jeg kan se, at arbejdsministeren hører forventningsfuldt efter, om jeg vil bekræfte dette. Det gør jeg ikke, for jeg mener, at når titlen på en grammofonplade er rigtig, kan den

ikke spilles ofte nok, og titlen på dette forslag er rigtig nok, hr. arbejdsminister. Som jeg var inde på før, viser det sig jo også, at når bare vi bliver ved og bliver ved at knokle på, skal det nok lykkes.

Erfaringen viser, at nytænkning ofte er længe om at rodfæste sig, og det er min opfattelse, at kun ved, at vi nytænkere ufortrødent knokler på med vore sunde og perspektivfyldte tanker, kan det lykkes at gennemføre en retfærdig lovgivning. Vi kan – som vi bliver – undertrykkes og presses ned i møget i lang tid, men man kan ikke kue os. Vi knytter blot næverne endnu fastere i lommen, og vi tager så imod de spark, de ukvemsord og de skraldespandshistorier, der bliver hældt ned over os fra denne talerstol. Men jeg kan forsikre for, at på dette område som på så mange andre områder vil fremskridtsekspressen stadig væk buldre ud ad sporet.

Arbejdsministeren (Auken):

Det var jo et gribende portræt, vi fik af den moderne fremskridtsmand og -kvinde. Var det ikke en ekspres, der rullede ud ad et spor med hænderne knuget i lommerne og ikke lod sig kue? Det var, hvad vi fik at vide om fremskridtspartiets sindstilstand. For imidlertid at yde et bidrag til den del af fremskridtsmandens interessesfære, der har med musik at gøre, vil jeg sige, at jeg har hørt hr. Voigt sige, at hvis man har en grammofonplade, som man godt kan lide, skal man sætte den ofte på grammofonen og spille den igen og igen, og da vil jeg, belært af dårlig erfaring, sige til hr. Voigt, som jeg vist har sagt det til ham før, at det lyder nu ikke særlig godt, hvis stiftet sidder fast i en bestemt rille og kører rundt og kører rundt og kører rundt og kører rundt. Det er det, der desværre er sket for hr. Voigt og fremskridtspartiet med dette forslag.

Jeg synes ikke, det tjener noget formål, at vi nu igen tager en lang diskussion om fortrin og indvendinger ved dette forslag. Det, der er realiteten, er, at folketinget har gennemført denne debat så sent som for et år siden og så sent som i foråret har haft lejlighed til at stemme om dette forslag. Derfor synes jeg, det er at spille folketingets tid, nogle få måneder efter at beslutningen er